

Ze srovnání tohoto ustanovení s cit. již ustanovením 4. odst. § 16 vyplývá, že po ten čas, pokud jen vozidlo jest u dopravně-policejního úřadu ohlášeno, trvá v zásadě platební povinnost bez ohledu na to, bylo-li vozidlo též skutečně používáno, neboť používání jakožto důvod zdanění vozidla se předpokládá již na tom základě, že vozidlo jest u dopravního úřadu ohlášeno; poněvadž pak udělení dopravně-policejní značky, jež jest vyznačena též na úředním potvrzení, jež v dotyčné doložce mělo býti zfalšováno, slouží právě tomu účelu, by vozidla mohlo býti používáno a by tedy byla založena daňová povinnost a to bez ohledu na to, je-li vozidlo skutečně v provozu, zdá se více než pochybným, zda spornou doložkou: »P ř i h l á š e n o, d o s u d n e n í v p r o v o z u«, lze vůbec vyměřovacímu úřadu osvědčiti, že přihlášené a tím již i daňově zatížené vozidlo dani nepodléhá, nejsouc používáno. I kdyby však měla tato doložka platiti za takový důkaz, může samozřejmě osvědčiti jen tolik, že vozidlo není v provozu »dosud«, tedy v době přihlášky, ale pro dobu již nejbližší následující povahou věci pozbývá doložka vůbec tohoto významu. Se zřetelem na tyto úvahy jeví se závažným, by se vyměřovací finanční úřad vyjádřil o tom, pokud sporná doložka mohla míti význam pro vznik a trvání povinnosti ku placení daně z motorového vozidla, jak to stěžovatel navrhoval. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo tudíž zrušením rozsudku již na tomto základě vyhověno, a to za souhlasu generální prokuratury při neveřejné poradě (§ 5 nov. k tr. ř.). Ostatní uplatněné zmatky staly se tím bezpředmětnými.

Čís. 4703.

K rozšíření obžaloby po případě stačí eventuální návrh veřejného obžalobce v konečné řeči.

Ten, proti komu trvá podezření, že byl sám účastněn trestným způsobem na vojenské zradě, nemůže býti trestně stíhán pro opomenutí oznámení tohoto zločinného podniku podle § 12 zák. na ochr. rep.

Povinnost oznámiti zločiny uvedené v 2. o d s t. § 12 čís. 1 zák. na ochr. rep. platí i když jde o osoby blízké.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, Zm I 934/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. října 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem neoznámení trestného podniku podle § 12 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části, týkající se obžalovaného a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení, totiž proti obžalovanému pro zločin podle § 12 čís. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 8, 9 a), b) tr. ř. Z nich jest nejprve přihlédnouti k oběma

formálním důvodům zmatečnosti, jež jsou uplatněny v první řadě. Překročení obžaloby, vytýkané pod čís. 8 cit. §, není dáno, neboť podle rozsudku doporučil veřejný obžalobce ve své závěrečné řeči případné odsouzení tohoto obžalovaného pro opomenutí náležitého oznámení podle § 12 al. 2 zákona na ochranu republiky. Nálezací soud uvedl sice v rozsudku, že tím veřejný obžalobce obžalobu formálně nerozšířil; zřejmě v důsledku tohoto mylného názoru o významu prohlášení veřejného obžalobce soud první stolice ani nepojal tuto eventuální konečnou žádost veřejného obžalobce do protokolu. Státní zástupce však touto žádostí, jak jest ověřena v rozsudku, vyjádřil dostatečně, že žádá potrestání obžalovaného po případě na tom základě, že i když se neúčastnil sám vyzvědačského podnikání svých synů, jak byl pro ně žalován, věděl přece věrohodně o tom, že byl spáchán čin uvedený v § 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky a opomenul to neodkladně oznámiti věrohodným způsobem úřadům. Ač tedy při obojí trestné činnosti — podle § 6 čís. 2 a podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochr. rep. — jde v podstatě o jiný skutkový základ a ne jen o rozdílné právní posouzení téže činnosti, takže k odsouzení pro zločin podle § 12 čís. 1 al. 2 cit. zák. bylo třeba zvláštního žalobcova návrhu, bylo eventuálním návrhem veřejného obžalobce v jeho konečné řeči dostatečně vyhověno dotýcným požadavkům §§ 263 a 267 tr. ř. Poněvadž pak návrh veřejného obžalobce směřoval na případné posouzení činnosti obžalovaného podle mírnějšího ustanovení zákona, než na jaké zněla původní obžaloba, mohlo býti o tomto činu obžalovaného rozsouzeno i bez jeho přivolení. Zmateční stížnost, pokud uplatňuje překročení obžaloby, jest tudíž zřejmě bezdůvodna a nemohla míti v tomto směru úspěch.

Za to bylo jí vyhověti, pokud napadá důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. nedostatky skutkových zjištění nálezacího soudu v otázce, zda obžalovaný opomenul neodkladně oznámiti věrohodným způsobem úřadu bližší údaje o spáchané vojenské zradě, o níž se věrohodným způsobem dozvěděl a implicity též nedostatek zjištění zákonných znaků trestného činu podle § 12 čís. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. Zmateční stížnost uvádí v prvním směru vytky nejasnosti, neúplnosti a vnitřního rozporu rozsudku ve více směrech. Z jejích výtek lze seznati, že vytýká v první řadě neúplnost rozsudkových zjištění o tom, zda se obžalovaný věrohodným způsobem dozvěděl, že vojenská zrada byla spáchána. Tuto nezbytnou náležitost skutkové podstaty trestného činu podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochr. rep. neuvedl nálezací soud ani ve výroku rozsudku. V jeho důvodech pak není vůbec skutkových zjištění k tomu se vztahujících, což je tím význačnější nedostatek, kdyžtě předchozí důvody uvedené k osvobozujícímu výroku z obžaloby proti stěžovateli pro spoluvinu na vojenské zradě jeho synů vycházejí z přesvědčení soudu, že stěžovateli nemohlo býti prokázáno, že znal Sch-e a jeho činnost. Zmateční stížnost poukazuje na toto zjištění; poněvadž pak synové obžalovaného prováděli vojenskou zradu právě ve spojení s říšskoněmeckým důstojníkem Sch-em, vytýká tak stěžovatel právem věcně neúplnost zjištění skutkových předpokladů závěru,

zda byl obžalovaný k oznámení vůbec povinen, zda se totiž věrohodným způsobem dozvěděl, že byla vojenská zrada spáchána, kdyžť Sch-e a jeho činnost neznal. Podotýká se ovšem, že obžalovaný byl uznán vinným, že opomenul oznámiti vyzvědačské počínání svého syna (zřejmě Arnošta R. W-a ml., na jehož odsouzení je tento výrok rozsudkový navázán). Je tudíž v první řadě třeba zjistiti, zda se stěžovatel dozvěděl o zločinné činnosti tohoto svého syna; pro posouzení toho má však rozhodující význam okolnost, že mu podle přesvědčení nalézacího soudu nemohlo býti prokázáno, že znal Sch-e a jeho činnost a jest třeba tuto okolnost řádně oceniti i v této souvislosti. Při tom třeba upozorniti nalézací soud, že ze zákona, který v ustanovení § 12 čis. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky vychází jen z toho, že se pachatel o spáchání vojenské zrazy věrohodným způsobem dozvěděl, nelze dovoditi, že by obžalovaný byl měl povinnost, když nevěděl o Sch-ovi nic bližšího, by dříve vypátral, o koho tu jde, jak usuzoval nalézací soud. Bude dále třeba věnovati bližší pozornost otázce, jaký měl obžalovaný skutkový podklad pro svůj dotaz na československý konsulát v Saské Kamenici, je-li mu známo, že jeden major a bývalý nadporučík vyhledávají a ke špehování svádějí propuštěné naše záložníky, zejména, zda a pokud měl tento dotaz vztah ku vyzvědačské činnosti jeho syna, zda lze dokázati, že obžalovaný věděl o tom věrohodně něco více, nežli o čem se v dopisu neurčitě zmínil a zda snad v tomto směru neporušil povinnost uloženou mu v § 12 čis. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky, zejména když neodpověděl na dotaz československého konsulátu v Saské Kamenici, o němž se nalézací soud zmiňuje v důvodech rozsudku. I k této posléz uvedené okolnosti uplatňuje stěžovatel podstatné námitky. Pokud by totiž nalézací soud přikládal této posléz uvedené okolnosti rozhodující význam, jak to učinil v napadeném rozsudku, nutno uznati oprávněnost výtky, že odůvodnění rozsudku jest neúplné, čímž se věcně uplatňuje nejasnost a neúplnost skutkových zjištění v tomto směru rozhodných. Ku zjištění, že obžalovaný neodpověděl na výzvu československého konsulátu, bylo by třeba určitého konkrétně odůvodněného zjištění, že obžalovaný skutečně obdržel dopis československého konsulátu s obsahem v rozsudku naznačeným, an pouhý předpoklad nalézacího soudu, že při známé přesnosti říšsko-německých úřadů nelze míti za to, že by jej úřední dopis obratem pošty odeslaný nebyl došel, není takovým zjištěním, jaké vyžaduje § 270 čis. 5 tr. ř., zejména když rozsudek jen uvádí, že obžalovaného »neospravedlňuje tvrzení, že ho taková výzva nedošla«, takto není určité vyjádřeno, zvláště se zřetelem k odůvodnění, jež vychází jen z předpokladu přesnosti pošty, zda nalézací soud vzal za dokázáno, že obžalovaný skutečně dopis obdržel.

Již z toho, co dosud uvedeno, je zřejmo, že pro nedostatky skutkových zjištění napadeného rozsudku nelze řešiti právní otázku, již zmateční stížnost vytýká dále pod čis. 9 b) § 281 tr. ř. v příčině stavu neodolatelného donucení podle § 2 g) tr. zák. Jelikož se nelze podle toho, co uvedeno, vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení, při

němž by skutkové předpoklady zločinu podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky byly zjištěny úplněji a určitěji, bylo ve smyslu § 5 nov. k tr. ř. za souhlasu generální prokuratury zmáteční stížnosti obžalovaného vyhověti ihned při neveřejné poradě. Třeba ještě podotknouti, že při novém rozhodování věci, jež se ovšem musí obmeziti na zločin podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky, bude nutno po případě přihlížeti k pravoplatné části osvobozujícího rozsudku ohledně obžaloby pro zločin podle § 5 tr. zák. a § 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky potud, zda proti obžalovanému Rudolfu W-ovi st. trvá i po jeho osvobození z obžaloby pro uvedený těžší zločin podezření, že byl sám účastněn trestným způsobem na vojenské zradě, spáchané některým z jeho synů. Trvalo-li by takové podezření, nemohla by mu dle povahy věci býti uložena povinnost, že jsa sám účastněn na spáchání vojenské zrady měl to oznámiti, a nemohl by tudíž býti pro opomenutí tohoto oznámení trestně stihán podle § 12 zákona na ochranu republiky.

Pokud konečně zmáteční stížnost poukazujíc na výjimku odstavce prvního čís. 1 § 12 zákona na ochr. rep. se domnívá, že povinnost oznámiti zločiny uvedené v § 12 čís. 1 odst. 2 tohoto zákona neplatí, když jde o osoby blízké, nelze jí přisvědčiti, vždyť jednak vysvítá již ze stylisace zákona samého, že výjimka ohledně osob blízkých se vztahuje výhradně na případ první čís. 1 § 12, kdežto oznámiti v zákoně uvedené zločiny jest povinností všeobecnou (viz i Milota, poznámka k § 12 zák. na ochr. rep.), jednak nevystihuje stížnost správný význam oné výjimky; máť zákon v odstavci prvním na mysli nebezpečí, které hrozí z p ř e k á ž e n í osobě tomu povinné neb osobám jí blízkým s e s t r a n y o s o b y, jejíž trestní činnost se překaziti má; toto nebezpečí není totožné s nebezpečím »trestního stihání osob blízkých«, jak je na mysli má stížnost a jak jedině při oznámení podle al. 2 § 12 čís. 1 cit. zákona může v úvahu přijíti.

Čís. 4704.

Byl-li služební poměr odpovědného redaktora v době vyjití závadného čísla přerušen (suspensí), neodpovídá za zanedbání povinné péče ve smyslu § 6 tisk. nov. ani, opomenul-li o tom učiniti řádně a včas oznámení po rozumu § 10 odst. 2 tisk. zák.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, Zm I 39/33.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu kmetského v Praze ze dne 24. listopadu 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.